

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 52. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703123806528/facsimile.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Drengen, sagde hun, havde Dagen efter den frygtelige Nat været nede ved Søen med nogle Fiskere fra Omegnen. De havde bjærget nogle ilanddrøvnede Sager, og blandt andet noget af Kaptajns og hendes Tøj. For Resten havde der hverken været Spor af levende eller døde at se, og først flere Dage efter blev der gjort Anmeldelse om, at nogle af de sidste var blevne fiskede op sydligere paa Landet, hvor Strømmen havde sat dem ned.

Edith hed hun, og hendes Forældre boede i en lille By i det nordlige England; hun var taget med sin Onkel til Stralsund, for at besøge nogle Slægtninge, og paa Tilbagereisen derfra var det, at de i Stormen og Tykningen var forliste.

Jeg var den her hjemme, der kunde klare mig bedst med det engelske; jeg var derfor ogsaa den, der var mest om hende, og da hun havde faaet et Brev sendt af Sted til sit Hjem for at melde det skete, slog hun sig efter den gamles Opfordring til Ro hos os, indtil Svaret kom, og indtil hun kunde finde en Lejlighed til England igen. Præstens og Doktorsens gjorde rigtignok alt for at faa hende til at bo hos dem, men Søen og Klipperne og Fyrtaarnet holdt hun af, sagde hun, og hun vilde blive hos dem, der havde taget hende op. Saa blev hun da i hele tre Maaneder hos os, for det var Vintertid, og al Postgang var standset, og da Posten endelig kom, og hun fik Brev, at hun blev ventet hjem, var der ingen Skibslejlighed før end hen imod Foraaret.

Hun styrede den lille Husholdning for os, og kunde snart tale lidt dansk. Vi kom ogsaa en Del ud til Folk i Omegnen den Vinter. I Begyndelsen blev der jo set noget underligt paa hende, og der blev talt nok baade om hende og mig, men efterhaanden vænnte man sig til det som til saa meget andet. Overalt, hvor hun kom hen, var hun den dejligste af alle, og det var tidt, naar hun var pyntet til Dans eller anden Ungdomsfornøjelse, at jeg slet ikke turde tro, at det var den samme, jeg havde været med at bjærge fra en gruelig Død; og tidt kunde jeg staa stille langt fra hende og turde ikke tale til hende, fordi jeg syntes, at hun var for fin og for skøn for en Sømands Selskab. Men naar jeg sagde det, blev hun altid vred paa mig, og naar jeg saa blev skamfuld eller bedrøvet, smilede hun og klappede i Hænderne, og udnævnte mig til duke of the lighthouse, — for saa maatte jeg da endelig være stor nok for hende.

Allerbedst syntes jeg dog om hende, naar vi om Aftenen sad nede i vor Kahyt, og hun havde skænket The for den gamle og os to Brødre. Saa gik Passiaren sin uforstyrrede Gang, og hun fortalte om sit Hjem og sin Familie, og jeg snittede et lille Fartøj til hende. Naar jeg saa spurgte hende, om hun ikke længtes hjem, og hun svarede jo, men at hun havde det saa godt, hvor hun nu var, at hun vilde savne os alle, naar hun var kommen til England, — saa kunde jeg slet ikke

tænke mig, at hun nogensinde skulde bort fra os, og naar jeg alligevel tænkte derpaa, blev jeg ilde til Mode, og gik ud og drev omkring mellem Klipperne.

Saa var det en Aften nogen Tid efter at der var kommet Brev fra England, og hun havde bestemt at ville rejse med den første indtræffende Leilighed. Den gamle var ikke rigtig rask, og jeg var her oppe og passede Fyret. Jeg sad akkurat paa samme Plads, hvor jeg nu sidder, og jeg tænkte paa, at jeg snart skulde miste hende, og det maaske for bestandig. Naturligvis, der var jo ikke noget til Hinder for, at jeg kunde tage Hyre til England og saa besøge hende, men unge Folk synes nu altid, at der ikke er noget Haab, naar de skal skilles, — og det har jo for Resten unge Folk Ret til at synes; det kender De maaske selv noget til, unge Herre?

Men saa var det, just som jeg sad og var modfalden herover, at den Dør bagved Dem gik op, og hun kom ind med min Aftensmad. Den gamle havde det godt nu, sagde hun, men Drengen var gaaet ned til Byen, og derfor havde hun selv taget Vesperkosten, og var løbet over med den til mig. Hun satte Bakken med Theen fra sig her paa Bordet, — jeg husker det hele saa tydeligt som om det var i Gaar, — og saa saa' hun sig om her i Kamret og lo over al den Uorden, som her var, og jeg tror nok, at hun sagde, at her trængte til at støves af og ryddes op. Jeg var nu slet ikke oplagt til at le; jeg sad med Hovedet i mine Hænder og rørte slet ikke Bakken, som hun havde sat hen til mig. Saa kom hun her hen ved Bordet og vilde have at vide, hvad der var i Vejen, og saa spurgte jeg hende lige rent ud, hvor hun kunde nænne at rejse fra mig, og om hun slet ikke kunde mærke, hvad der fejlede mig. Jeg blev ganske bange, da jeg havde sagt det, men det var nu en Gang sagt, og da jeg lidt efter saa' op paa hende, havde hun Hænderne for Øjnene og græd. Det gjorde mig da rent underlig; jeg har aldrig kunnet taale at se Fruentimmer eller Børn græde. Hvordan det saa var eller ikke var; — De véd jo nok, hvordan saadan noget gaar til. — Jeg fik hendes ene Haand i min, og saa mødtes vore Øjne, og saa sagde jeg igen: Edith, hvorfor vil Du rejse fra mig? og saa — og saa spurgte jeg hende, om hun vilde blive min Hustru paa Sømands Tro og Love."

Den ærlige Fortællers furede Ansigt var klaret op under Meddelelsen af, hvad der havde givet *hans* Liv sit Indhold og sin Skønhed. Jeg nikkede smilende over til ham, og han fortsatte, idet Mindets Glans endnu spredte sit Skær foryngende og mildnende over de haarde, kummerfulde Træk:

„Ja her, paa denne selvsamme Plet var det, at hun gav mig sit Ja, og da Kamret blev os for trangt, lod jeg Fyr være Fyr, og vi gik ud omkring paa Klipperne Arm i Arm. Det var Maaneskin og stille, og